

LOCKDOWN 17 juni 2020

Ik schrijf je, omdat ik de behoefte om met je te praten niet kan onderdrukken. Ook al is de kans niet groot dat je antwoordt.

Het zijn schrale maanden. Ik ben niet iemand die in het gewone leven het alleen-zijn als een ondraaglijke last ervaar. Er zijn genoeg interessante ontmoetingen met anderen mogelijk, als je jezelf maar de kans geeft en je actief opstelt. Maar in deze maanden is er een leegte ontstaan die ik niet aan kan. De muren komen, eerlijk gezegd, op me af. Ik houd mij in deze coronapandemie strikt aan de regels. 'Thuisblijven Ada', zeg ik tegen mijzelf, 'ook al is het moeilijk'. Ik hoor tenslotte tot 'de kwetsbare groep'.

De dagen ervaar ik als lang; de kunst is om er iets van te maken. De laatste tijd begin ik de dag met vijftien minuten mediteren. De rest van de dag staat bij mij de radio aan, want het horen van stemmen geeft me het gevoel er nog bij te horen. Vooral muziek is, zoals je weet, belangrijk voor mij. NPO Radio 4 staat de hele dag aan. Gisteren heb ik nog een Zaterdagmatinee gehoord uit 2011. Het kan niet anders of wij zaten in de zaal. Wat een feestjes waren dat! Ze zeggen dat muzikanten stoppen als er geen muziek meer in zit. Nou, in mij zit nog voldoende muziek. Letterlijk, want ik zing, waar ik kan, met de radio mee. Daarmee pep ik mezelf een beetje op. En ook figuurlijk: ik ben er nog lang niet aan toe om 'De pijp aan Maarten te geven'. Ik wil nog leven!.

Op mijn schrijftafel staat een mooie bos trosrozen. Gisteravond gekregen van de jonge buurman beneden, je weet wel, die van dat gezin met die lawaaierige kinderen. Toen de bel ging vroeg ik me bezorgd af wie dat kon zijn en of ik de deur wel open moest doen. Dat krijg je na een paar maanden alleen in lockdown. De man, Tim heet hij geloof ik, stond op twee meter afstand van de open deur met een bos bloemen in zijn uitgestrekte hand. Om de dagen een beetje op te vrolijken, zei hij. En als ik iets nodig had, aan eten of zo, konden zij het wel meenemen. Ze winkelden bij Marqt, want daar zijn de gangpaden breed. Klanten kunnen elkaar dan goed passeren. 'Mijn boodschappen worden gebracht', zei ik. 'Maar heel lief en als ik iets onverwacht nodig heb, bel ik jullie'. Daar had hij zeker op gerekend, want ik kreeg een papiertje met zijn 06 nummer erop.

Naast de bos bloemen en mijn iPad, heb ik een foto van ons gezet, die waar we aan een tafeltje in de haven van Koroni zitten. Als ik er naar kijk en besef hoe we, met onze voeten bijna in het water en met die eindeloze zee voor ons, zo gelukkig waren, schiet ik vol. Ik heb dan heimwee naar die vrijheid, naar de nonchalante wijze waarop we van dag tot dag leefden. Alsof er nooit een einde aan kwam.

Van achter die schrijftafel in de slaapkamer zie ik de bomen op de kade. Als in mei het bladerdak volgroeid is, zijn de flats aan de overkant uit het zicht verdwenen. Groene Amsterdamse parkieten en duiven vliegen rond. Ik heb een verrekijker bij Koopjesdeal gekocht om ze te volgen op hun tocht langs de bomen. Ja, ik ben geïnteresseerd geraakt in vogels, wie had dat ooit gedacht.

Voor elke activiteit heb ik overdag een eigen plek, maar het meest zit ik toch achter deze tafel en kijk naar buiten....Ik kon vroeger geen kraai van een merel onderscheiden. Maar nu.. Je hebt houtduiven, stadsduiven, witte duiven, postduiven, Turkse tortels...Wist je dat?

Zo'n tien dagen geleden deed ik een interessante ontdekking. In de notenboom, recht voor mijn slaapkamerraam huist een duif. Ik houd het er maar op dat het een houtduif is. Zelfs met de verrekijker is zij, door die schutkleuren, maar gedeeltelijk zichtbaar. Ik zeg zij, want er moet wel een nest zijn, ook al is dat moeilijk te zien. Mijn bewondering voor haar groeit met de dag. Zo rustig als zij daar zit, soms ineengedoken, soms een tijdje rechtop. De ene keer kan ik haar kopje zien en dan weer de staart. Het nest zit hoog in de enorme boom, in een vertakking. Dag en nacht, als ik kijk, zitten zij, de duivin en de doffer daar te wachten tot die eieren uitkomen. Ze wisselen ze elkaar af, heb ik op internet gelezen. Fascinerend, niet?

Ik vraag me af hoe zij het aankunnen om daar dagen en nachten rustig te blijven zitten. Nou ja, die dieren hebben natuurlijk een biologische missie. Voor mij was het de aanleiding om zelf weer te gaan mediteren. Misschien helpt het mij minder onrustig te zijn.

Vanmiddag gebeurde er iets vreselijks. Een grote, zwarte vogel streek neer naast het nest, pikt mijn duif en probeert op het nest te komen! Mijn stille duif wordt met grof geweld opzij geduwd. Het is oorlog!

Ik gooi het raam open en schreeuw: Nee! Stop! Weg jij!. Mijn duif wappert met de vleugels en probeert terug te pikken. De zwarte vogel probeert bij de eieren te komen. Ik bonk op de ramen, roep...Herrie moet ik maken, de boze indringer verjagen. Dan komt de andere duif aangezeild en verjaagt de rotzak. Ik pak mijn verrekijker en kijk. De eieren liggen kapot in het nest.

Er knapt iets in me. Ik loop naar de kapstok, trek mijn jas aan, loop het huis uit... Weg wil ik, naar buiten, voordat ik dingen kapot ga gooien.

Als je dit leest, kom je dan? Ik mis je.